

den, som tavshedspligten tilsigter at beskytte, giver samtykke til, at Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger.

Finanstilsynets tavshedspligt er i høj grad baseret på et ønske om at beskytte foreningens medlemmer, det være sig privatpersoner eller erhvervs-kunder. Her-til kommer et ønske om af konkurrencemæssige grun-de at beskytte foreningernes forretningsmæssige for-hold.

Finanstilsynets tavshedspligt er en afgørende betin-gelse for den tilsynsmæssige effektivitet. For at tilsy-net kan få alle nødvendige oplysninger i en given sag, må foreningerne kunne nære tillid til, at tilsynet ikke videregiver oplysningerne. Da de fortrolige oplysning-er i langt overvejende grad hidrører fra foreningerne, vil det være mest korrekt og sikrest, at det er den på-gældende forening selv, der meddeler oplysningerne til tredjemand. Oplysninger om en forenings medlem-mer kan kun videregives med disses samtykke.

Afgrænsningen af, om der foreligger samtykke, er vanskelig. Dette gælder naturligvis særligt, hvor sam-tykke ikke er givet udtrykkeligt, men stiltiende. Et samtykke kan ligeledes gives til såvel videregivelse af alle oplysninger i en sag, som til videregivelse af en enkelt eller enkelte oplysninger.

Et samtykke kan ofte have karakter af en anmod-ning om Finanstilsynets bekræftelse af et givent for-hold, eksempelvis over for pressen. I en sådan situati-on vil et samtykke til, at tilsynet kan videregive en enkelt eller enkelte oplysninger - taget ud af en større sammenhæng - kunne give et ufuldstændigt eller for-vrænget billede af en sag eller et begivenhedsforløb. Finanstilsynet vil som udgangspunkt ikke have mulig-hed for at fremkomme med supplerende eller korrige-rende oplysninger.

En anden tænkelig følge af samtykke er den situati-on, hvor en forening og et medlem giver samtykke til videregivelse af oplysninger, og andre føler sig pres-set til at gøre det samme. Det er ikke utænkeligt, at dette vil kunne påvirke foreningernes ledelse til at vise tilbageholdenhed med hensyn til de oplysninger, der gives Finanstilsynet til brug for tilsynsvirksomheden. Det vil især kunne afholde foreningerne fra af egen drift at videregive relevante oplysninger til Finanstil-synet.

Det foreslås på denne baggrund, at foreninger under tilsyn ikke skal kunne give samtykke til, at Finanstil-synet kan videregive fortrolige oplysninger.

I stk. 3 er foretaget en præcisering af, at Finanstilsy-net af egen drift i årsberetning m.v. i summarisk eller sammenfattende form kan offentliggøre oplysninger. Det afgørende er, at den enkelte forening, dens med-

lemmer, administrationsselskab eller depotselskab ikke kan identificeres. Det tilføjes dog, at Finanstilsy-net ikke i forbindelse med tilsynet med foreningerne indhenter oplysninger om disses medlemmer.

Stk. 4 hidrører fra artikel 16 i 2. banksamordnings-direktiv. Bestemmelsen svarer med visse præciserin-ger til den gældende bank- og sparekasselov § 50 b, stk. 2, nr. 2, der sikrer, at parterne i en civil retssag kan få udleveret oplysninger fra Finanstilsynet, såfremt foreningen er erklæret konkurs.

EU-begrebet »likvidation ved domstolskendelse« findes ikke i dansk lovgivning og vil derfor ikke kun-ne anvendes i praksis. Det er derfor fundet mest kor-rekt at udtage dette begreb af lovtæksten.

Det er endvidere præciseret, at oplysninger om medlemsforhold ikke kan videregives, samt at fortroligheden med hensyn til oplysninger om tredjemand, der medvirker i forsøg på at redde foreningen, dens administrationsselskab eller depotselskab, også gæl-der, efter at denne medvirken er ophørt. Bestemmel-sen svarer til den administrative praksis på området og fremgår nu af et særskilt stykke.

Stk. 5 indeholder regler om de særlige tilfælde, hvor Finanstilsynet kan videregive fortrolige oplysninger.

I forhold til den gældende bestemmelse i bank- og sparekasselovens § 50 b, stk. 2, er rækkefølgen i den foreslåede bestemmelse systematiseret, idet man har samlet først de tilfælde, hvor der kan videregives for-trolige oplysninger til danske myndigheder m.v. (nr. 1 - 12), derefter myndigheder m.v. inden for EU- og EØS-samarbejdet (nr. 13 - 14) og endelig myndighe-der i tredjelande (nr. 15).

Bestemmelsen om, at tilsynet under visse omstæn-digheder kan videregive fortrolige oplysninger til par-terne i en civil retssag, fremgår nu af et særskilt stk. 4. Begrundelsen herfor er, at bestemmelsen er atypisk i forhold til de i stk. 5 opregnede undtagelser, da der ikke er tale om en myndighed eller lignende.

Herudover er der i stk. 5 sket en præcisering i en-kelte bestemmelser, og der er indføjet 2 nye bestem-melser (nr. 1 og 9).

Nr. 1 gennemfører dele af artikel 4 i BCCI-direkti-vet. Ændringen foreslås på baggrund af vedtagelsen af lov nr. 414 af 26. juni 1998 om ændring af lov om værdipapirhandel m.v. og forskellige andre love.

I denne lov præciseres det i § 1, nr. 14, med en æn-dring af § 83, stk. 2, 1. pkt., at Fondsrådet er et uaf-hængigt, kollegialt råd.

Vedtagelsen af lov nr. 414 har derfor betydet, at det er nødvendigt at udnytte direktivets hjemmel til at etablere en adgang for tilsynsmyndigheder til at ud-veksle oplysninger indbyrdes.